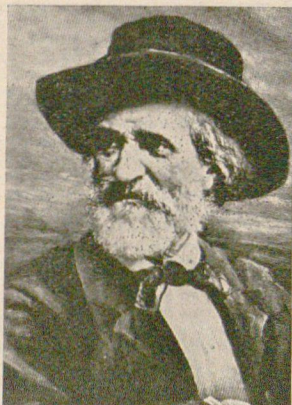

1832 В. се явява за да бже приетъ въ консерваторията, поради недостатъчна подготовка, дадена отъ учителя му Провези, или поради несъгледжване дара на младежа, директорътъ на консерваторията

Джузепе Верди

отказва да го приеме. Огорченъ отъ това, че му се затварятъ вратитъ на консерваторията, В. започва да учи при капелмайстора на театъръ „Филармоничонъ“ — Лавиния. И кактo времето показва, отказътъ за приемане въ консерваторията го отвежда при Лавиния — единъ съ истинска театрална кръвъ капелмайсторъ, който насочва В. къмъ театъра. На 17 ноем. 1839 се поставя на сцената — „Скалата“, неговата първа опера — „Оберто“ — контътъ отъ С. Бонифачио“, въ която младиятъ компонистъ е силно повлиянъ отъ Белини. Докато съ тази първа опера В. ималъ сравнително добъръ успѣхъ, съ втората „Un giorno di regno“, представена на следната година, той претърпява пъленъ крахъ. Третата му опера — „Навуходоносоръ“ (1842), обаче, означава началото на неговата слава, която бива затвърдена отъ успѣха на последвалитъ я „I Lombardi alla prima crociata“ (1843) и „Ернани“. За малко време, между това, В. отива въ Бусето, като диригентъ

на Филхармоничното общество. Презъ това пребивание се оженва за дъщерята на своя благодетель Борещи. Отъ този бракъ В. е ималъ 2 деца, но въ едно кжсо време умираатъ както децата, така и майката, следъ което се оженва втори пътъ — за пѣвицата Джузепина Стрепони, която оказва едно твърде голѣмо влияние върху неговото творчество — на нейното участие се дължи голѣмия успѣхъ на „Навуходоносоръ“. Една цѣла редица опери между 1845 и 50: „Джовани д'Арко“, „Алцира“, „Атила“, „Макбетъ“ и др. сж имали неважненъ успѣхъ, съ изключение на „Луиза Мюлеръ“, която се задържа по-продължително на сцената. Разцвѣтътъ на славата си В. започва съ майсторската си творба „Риголето“ (1851) — за да достигне своя върхъ съ появилитъ се презъ 1853 — „Трубадуръ“ и „Травията“. Въ тѣзи три опери В. празнува тържеството на своето мелодическо майсторство. Правдивостта на израза и силата на драматическото напрежение тукъ съперничатъ съ върната музикална характеристика на лицата. Написаната за Парижката Голѣма опера — Les vêpres Siciliennes (1855) пропада. Следъ последвалитъ я цѣла редица опери, отъ които успѣхъ сж имали „Балъ съ маски“ (1858) и „Донъ Карлосъ“ (1867) — повлиянъ отъ Вагнеровата реформа — 1871 В. пише своя шедьовръ „Аида“. Въпрѣки известно вглжбяване — въ израза и поставяне всичко въ служба на драматическото действие по Вагнеровъ начинъ — и въ „Аида“ В. си остава създателъ на едно чисто италианско национално изкуство. Писана за откриването на италианската опера въ Каиро — срещу единъ много голѣмъ за тогавашно време хонораръ, „Аида“ е имала такъвъ грамаденъ успѣхъ при първото представление, че въ течение на нѣколко сезона само обикаля всички голѣми европейски сцени. Въ последнитъ си опери — „Отело“ (1887) и „Фалстафъ“, В. постига, вмѣсто относителна — пълна художествена правда. В. е последниятъ италиански оперенъ компонистъ на XIX в. — въ голѣмъ стилъ. Въ първитъ си творби той следва традициитъ на своитъ голѣми предходници — тризвездieto: Росини, Белини и